

Ohnivá velryba

Jednoho dne večer, co byla úplná tma, jsme seděli u televize a poslouchali zprávy. Hned po kriminálním útoku vysílali, že v Plzeňském kraji ve vesnici Horní Bělá hoří velká stodola. „Vždyť v téhle vesnici bydlíme!“ vykřikl jsem. Pohlédl jsem na ostatní. Všichni byli jako přimrazení a dívali se do prázdna. Rychle jsem se otočil a běžel do druhého patra k oknu, které bylo otočené ke stodole. A opravdu. Za pár domky jsem uviděl hustý šedivý kouř. Seběhl jsem dolů k ostatním, kteří se přezouvali, aby se tam mohli podívat. Když jsem dozavázal druhou botu, natáhl si bundu, otevřel dveře, vyběhli jsme společně ven.

Hned jak jsme vyběhli na chodník, všude jezdili samí hasiči a dokonce jsme uviděli i jednu sanitku. Všude byl provoz, jak hasiči jezdili nahoru na kopec, kde stála stodola. Kolem nás se pohybovaly davy lidí a dokonce jsme potkali i spolužáky ze školy, kteří se také tlačili ke stodole. Hned jak jsme zahrnuli za roh blíž k hustému a šedivému kouři, bylo tam tolik lidí, že jsem neviděl ani svoji nohu. Když jsme se promáčkli až na konec davu, zahrnuli jsme a za zatáčkou jsme to uviděli. Hořící stodolu jako velryba s vodotryskem, ze kterého se hrnul napůl červený a napůl černý kouř. Ve tmě to vypadalo, jako když se žení čerti.

Všude kolem pobíhali hasiči, kteří buď odháněli zvědavce, aby nechodili moc blízko ke stodole, anebo hasili hadicemi. „Jak to ti hasiči tak krásně umí. To musí být zábava,“ povzdechl jsem. Potkali jsme sousedy, kteří se domnívají, že to způsobily děti, které tam chodí kouřit. Pak, když už jsme se protlačili domů, jsme si vyčistili zuby a převlékli se do pyžama a lehli do postele, jsem si pomyslel: až budu velký, bude ze mě taky hasič. A v tom jsem usnul.

Ondřej Šarfinger

Požár za oknem

Je pátek pozdě odpoledne. Já Alžběta a můj čtyřletý bratr František jsme sami doma. Rodiče asi před hodinou odjeli do divadla. Mně už je jedenáct, a tak si myslili, že to doma zvládnou. Bojím se. Doma jsem sama poprvé a ještě musím hlídat Frantu. Už jsme se chystali večeřet, ale v tom jsem ucítila kouř. Pomyslela jsem si, že někdo zatopil do kamen a neřešila jsem to.

Po večeři jsme se s Františkem umyli a šli jsme spát. Bylo asi kolem půlnoci a v tom mě probudilo nějaké houkání. Šla jsem se podívat k oknu. Hoří les! Všude kolem je plno hasičských aut a z lesa stoupá hustý černý dým. To, co jsem cítila při večeři, nebylo z komína, les musel hořet už předtím. Chtěla jsem sejít do kuchyně, abych se lépe podívala, co se děje. „Křup.“ Šlápla jsem na bratrovu kostku lega. František se probudil. „Co se děje?“ zeptal se mě. Nevěděla jsem, co mám odpovědět. Franta je malý a já ho nechci strašit, ale musím říct pravdu. „Hoří les.“ Bratříček se zatvářil ustrašeně. Já se také bojím, ale nechci to na sobě nechat znát. Sešli jsme dolů do kuchyně, odkud je výhled na les. Se strachem pozoruji rychle se šířící požár. U lesa je nejméně pět hasičských aut. Hasiči stříkají do lesa vodu, ale podmínky jsou nepříznivé. Fouká silný vítr a oheň se rychle šíří. Pohlédnu na Františka. Čekala jsem, že uvidím vystrašený výraz, ale... Bratr se usmívá od ucha k uchu. „Mohu se jít podívat na hasičská auta?“ zeptal se mě šišlavým hlasem plným nadšení. „Ne, je to moc nebezpečné,“ odpověděla jsem znatelně vystrašenějším hlasem, než jakým byla otázka položena. „Prosím, prosím,“ naléhal bráška o něco sklíčeněji, protože tušil, že mu to nedovolím. „Opravdu nemůžeš, je to nebezpečné,“ odvětila jsem a snažila jsem se potlačit vztek. Bojím se a do toho ještě Franta. Bratr už nic nenamítal, ale jeho výraz byl stále plný zvědavosti. Opět sleduji hasiče. Snaží se ze všech sil. Oheň se stále šíří. Ještě chvíli a oheň se dostane opravdu blízko našeho domu.

Najednou slyším auto, vidím i světlo. Jede k nám do dvora. Z auta vystoupily dvě postavy. Rodiče! Maminka otevřela dveře. Jsem strašně ráda, že ji vidím. Strach pomalu ustupuje. Vyprávím rodičům o požáru. Několik okamžiků po tom, co rodiče přijeli, šel František pro něco do pokoje. Za chvíli přiběhl s plastovou helmičkou, kterou vyhrabal ve své skřínce. Teď pobíhá po kuchyni a šišlavým hláskem radostně volá: „Já jsem hasič! Já jsem hasič!“

Jsem ráda, že jsme se všichni sešli. Teď, když jsou tu rodiče, už se nebojím. Když jsem se podívala z okna, všimla jsem si, že požár konečně ustupuje. Jsem šťastná, že všechno dobře dopadlo.

Alžběta Koderová

Hala pod plameny

Nikola Kohoutová

Nastalo krásné nedělní ráno, nebylo nic na práci. Tak jsme šli do nově otevřeného cirkusu. V cirkusu bylo lidí jako much v létě. Po chvíli představení začalo.

První se představil provazochodec, který vůbec nepadl. Pokračovala ohnivá šou. Ale jako naschvál se mi začalo chtít na WC, tak jdu a cestou lituji, že nevidím celou šou. Po pěti minutách se vrátím. Kde všichni jsou? Zhlédnu oheň. Zavřu oči, promítnu v hlavě celý můj život. Otevřu oči, půl haly hoří.

Vyběhnu ven, vidím jen přijíždějící záchrannou službu a hasičská auta. Zděšeně křičím: „Mami, tatí, kde jste?“ Oheň se nebezpečně šíří. Zhlédla jsem v dáli maminku a tatínka u záchranné služby. Strachem se mi srdce rozbušilo, zběsile běžím směrem k nim a vykřikuji: „Co se stalo?“ „Nic jen jsme hodně vyděšení,“ odpovídá maminka.

„A co se vlastně stalo?“ zvědavě se vyptávám. Maminka řekne, že se doma vše dozvím. V tom už slyšíme tryskající vodu z hasičských stříkaček. Dav utichl a sledoval skupinu odvážných mužů v akci. Ale bohužel není vyhráno, protože plameny pohltily vše, co jim přišlo do cesty. Pod oblaky se urychleně šířil hustý dým. Deset aut nestačí, přijíždějí další posily. I když jsou plameny velmi rozsáhlé, hasiči to nevzdávají. Plameny se rozšířily tak, že začaly pohlcovat okolní bytovky v sídlišti. Přijíždí i vedlejší vesnický hasičský sbor.

Konečně plameny ztrácejí sílu. Po čtyřhodinové práci zůstal na místě pouze černý flek s popelem. Po ukončení zásahu, přibíhá dav k hasičům. Lidé moc děkují za výborný výkon. Zároveň i mladíci v červeném byli rádi, že plameny zdolali.

Ředitel cirkusu se všem velmi moc omlouval. Dav se rozpouštěl s velkou úlevou. My byli rádi, že vše dopadlo, tak jak to dopadlo. Po příjezdu domů, byla naše rodina trošku vylekaná. Mně vrtala hlavou jedna věc. Nedalo mi to, abych se nezeptala.

Proč nastal ten problém? Maminka mi pověděla: „Po chvíli, co jsi odešla, tak na plac vyběhl rozzuřený býk a shodil pána s ohněm.“ Tak takhle to začalo, říkám s v duchu. A pak už hořelo vše. Aha.

Až budu velká, taky budu hasička. Musím na to myslet celý zbytek dne. Budu hasička, budu hasička...V té chvíli jsem usnula a nechala si o všem zdát.